

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobce: **JUDr. Z. O.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2021, č. j. JMK 128877/2021, sp. zn. S-JMK 121866/2021/OD/VW, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2024, č. j. 32 A 35/2021 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl rozhodnutím Městského úřadu Pohořelice ze dne 20. 7. 2021, č. j. MUPO-30754/2021/RA/HMA, shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“). Žalobce se měl přestupku dopustit tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby řidič vozidla dodržoval povinnosti stanovené citovaným zákonem, konkrétně řidič nerespektoval v katastru obce Pasohlávky na provizorním mostu omezení nejvyšší dovolené rychlosti na 20 km/h a byla mu změřena rychlost 27 km/h (po odečtení toleranční odchylky). Za spáchání tohoto přestupku uložil správní orgán žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl rozhodnutím ze dne 2. 9. 2021, č. j. JMK 128877/2021, sp. zn. S-JMK 121866/2021/OD/VW.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), v níž namítal, že správní orgány posoudily věc formalisticky a nezohlednily materiální stránku přestupku, neboť překročení maximální

povolené rychlosti řidičem vozidla nebylo způsobilé ohrožit ochranu provizorní mostní konstrukce před přetížením. Krajský soud žalobu zamítl. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 - 35), podle níž je dán prostor pro zkoumání materiálního znaku přestupku řidiče vozidla v řízení proti řidiči, nikoliv v řízení s provozovatelem vozidla. Postačí, že jednání řidiče vykazovalo formální znaky přestupku. Na tomto závěru nemění nic ani skutečnost, že až v průběhu přestupkového řízení s žalobcem jako provozovatelem, vozidla vyšlo najevo, že to byl on, kdo vozidlo řídil. Žalobce nevyužil možnost sdělit totožnost řidiče vozidla podle § 125f odst. 6 silničního zákona a po zahájení řízení proti provozovateli vozidla již nelze zahájit řízení proti řidiči vozidla (rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 174/2017 - 40).

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a navrhl, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil.

[4] Stěžovatel trvá na tom, že svým jednáním nenaplnil materiální stránku přestupku, ač si je vědom, že „mírné“ překročení maximální povolené rychlosti není vyvinující okolností. Dle stěžovatele se krajský soud s tímto argumentem dostatečně nevypořádal, a proto je napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí a na závěry v něm uvedené. Ztotožňuje se krajským soudem a navrhl, aby soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Kasační stížnost je přípustná.

[7] Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a proto je v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS., v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1. kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2. kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3. kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4. pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Ve věci stěžovatele však ani jedna z těchto podmínek naplněna není, a kasační stížnost je proto **nepřijatelná**.

pokračování

[9] Sám stěžovatel netvrdí, v čem spatřuje přesah vlastních zájmů, stejně tak nenamítá žádný z typových případů přijatelnosti kasační stížnost tak, jak byly uvedeny ve výše zmíněném usnesení Nejvyššího správního soudu. Kasační námitka stěžovatele směřuje pouze proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, a to pro údajné nevypořádání žalobní námitky týkající se naplnění materiální stránky přestupku řidiče.

[10] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování relevantních skutečností a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Napadený rozsudek krajského soudu tyto požadavky splňuje.

[11] Pokud jde specificky o vypořádání námitky, že správní orgány nezohlednily materiální stránku přestupku řidiče, neboť překročení rychlosti nemohlo mít vliv na ochranu mostní konstrukce před přetížením, reagoval na ni krajský soud výslovně v bodě 11 napadeného rozsudku. To tak, že materiální stránkou přestupku řidiče vozidla se správní orgán v řízení proti provozovateli vozidla nemusí zabývat – postačuje naplnění formálních znaků přestupku. Tento závěr je ostatně v souladu s judikaturou kasačního soudu (viz rozsudky ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 - 35, nebo ze dne 12. 2. 2021, č. j. 2 As 214/2019 - 38).

[12] Napadený rozsudek je proto přezkoumatelný a respektuje ustálenou judikaturu kasačního soudu. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, nebo usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2024

Ivo Pospíšil
předseda senátu